

καί (Eur. fr. 994)

ἔει δὲ θανεῖν θέμις, ὧδε θανεῖν καλόν,
εἰς ἀρετὴν καταλυσάμενους βίον,

εὐθύς οἰέσθω λέγεσθαι ταῦτα περὶ τῆς ἀρίστης καὶ θειοτάτης
ἔξεως ἐν ἡμῖν, ἣν ὀρθότητα λόγου καὶ ἀκρότητα λογικῆς φύ-
σεως καὶ διάθεσιν ὁμολογουμένην ψυχῆς νοοῦμεν. ὅταν δ'
ἀναγινώσκῃ πάλιν τό τε (T 242)

Ἐ
καί τὸ (Hes. OD 313)

ἔπλούτῳ δ' ἀρετὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ, 10 □

μὴ καθήσθω τοὺς πλουσίους ἐκπεπληγμένους καὶ τεθηπῶς
καθάπερ ὄνιον εὐθύς ἀργυρίου τὴν ἀρετὴν ἔχοντας, μηδ' ἐπὶ
τῇ τύχῃ κείσθαι τὴν αὐτοῦ φρόνησιν αὔξειν ἢ κολοῦειν νο-
μίζων, ἀλλ' ἀντὶ δόξης ἢ δυνάμεως ἢ εὐτυχίας ἢ τινος ὁμοίου
τῇ ἀρετῇ κεχρησθαι τὸν ποιητὴν ἡγούμενος. καὶ γὰρ τῇ κα- 15
κότητι ποτὲ μὲν ἰδίως σημαίνουσι κακίαν καὶ μοχθηρίαν ψυχῆς,
ὡς Ἡσίοδος (OD 287)

ἔτην μὲν τοι κακότητα καὶ ἰλαδὸν ἔστιν ἐλέσθαι,
ποτὲ δ' ἄλλην τινὰ κάκωσιν ἢ δυστυχίαν, ὡς Ὀμηρος (τ 360) F
ἄλψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσιν. 20

ἔπει καὶ τὴν εὐδαιμονίαν ἐξαπατηθεῖη τις ἂν οὕτω τοὺς
ποιητὰς οἰόμενος λέγειν, ὡς οἱ φιλόσοφοι λέγουσι τὴν παν-
τελεῖ τῶν ἀγαθῶν ἔξιν ἢ κτῆσιν ἢ τελειότητα βίου κατὰ φύσιν
εὐροοῦντος, | ἀλλ' οὐχὶ καταχρωμένους πολλάκις τὸν πλούσιον 25
εὐδαίμονα καλεῖν ἢ μακάριον καὶ τὴν δύναμιν ἢ τὴν δόξαν 26
εὐδαιμονίαν. Ὀμηρος μὲν γὰρ ὀρθῶς κέχρηται τοῖς ὀνόμα-
σιν (δ 93)

ἔως οὐ τοι χαίρων τοῖσδε κτεάτεσσιν ἀνάσσω □

